

Když jsem byl malý, ale ne zas až tak malý, ukazoval mi táta kouzlo – vzal paklík karet, dal mi ho zamíchat, a pak si ho celý strčil do kapsy u košile. Načež se usmál a se zájmem se začal ptát:

„Kdyby sis měl vybrat mezi barvami v kartách, řekl bys, že se ti víc líbí žaludy a srdce a nebo jsou ti bližší spíš zelený a kule?“

„Zelený a kule,“ povídám.

„Aha, jasně, to je zajímavý... a kdyby sis měl vybrat mezi žaludama a srdcema, kterou barvu by sis vybral?“

„No..., srdce.“

„Hm, hm, a máš rači nízký srdce – od sedmičky do desítky, nebo vysoký srdce – od jéčka do esa?“

„Vysoký.“

„Aha, no jo, prima, a kdyby ses zamyslel nad nížkejma srdcema, dal bys přednost sedmičce a osmičce nebo devítce a devítce?“

„Asi sedmičce,“ já na to.

„No výborně, a teď si řekni číslo do 32, na kolikátou ti mám z tohohle balíčku vytáhnout srdcovou sedmu...“

„Jedenáct...,“ a vážně, táta jako jedenáctou kartu otočil srdcovou sedmu.

Dlouho jsem to kouzlo nechápal, až po letech jsem si všiml, že jak si karty na začátku strká do kapsy, vždycky se podívá na spodní stranu paklíku a pak ve finále vytáhne jako poslední kartu zespodu, darebák!

Tenkrát jsem si myslel, že když tenhle trik člověk jednou prokoukne, už ho na něj nikdo nikdy nenachytá...

Jan Kroupa, [nett](#), srpen 2006

První slovo platí, druhý leze z gatí

První slovo platí, druhý leze z gatí

Veřejná prospěšnost a
rekodifikace občanského zákoníku
– diskuse v letech 1999 až 2005

[nett](#)